

ham for at faae Forskudet tilbagebetalt. I Virkeligheden staar der altsaa i Anordningen af 1846 § 14 i alt Beseftligt det Samme, som i Lovforslaget meget paaaerkede § 10, og jeg kan ikke Andet end finde en Tilfredsstillelse i, at det ærede Medlem har fundet det Jarlige paa dette Punkt, idet det da er knyttet til, hvad der, som sagt, i mange Aar har været den bestaaende Ret, og det er jo ogsaa blevet udtalt af et æret Medlem, der har anket over aldeles nye Bestemmelser, at Anordningen af 1846 var en god og tilfredsstillende Lov. Jeg tror ikke, at Befolkningen er smublet over denne Bestemmelse, og heller ikke noget af de andre Medlemmer her er smublet over den. Det ærede Medlem omtalte dernæst § 85, som han forøvrigt, saa vidt jeg erindrer i Virkeligheden var enig i kunde passere, kunde være nyttig. Det hedder deri, at Ministeriet ved Udførelsen af et Afvandingsanlæg eller Vandingsanlæg kan assistere paa en vis Maade med Planer og gjøre Forskud, Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den halve Del af denne Bestemmelse staar i Loven af 1859, nemlig forsaavidt angaar Afvanding, Draining. Jeg tror rigtignok ikke, at den er kommen til praktisk Anvendelse. Hvad det ærede Medlem var bange for eller har anket over, var, at det ikke var konstitutionelt rigtigt for denne Forsamling at give en Bevilling i denne Lov. Nu maa jeg sige, ganske i Almindelighed, at forsaavidt denne Bestemmelse stod i Loven, og der ikke var givet yderligere Oplysninger om den, saa var der ikke her givet nogen Bevilling. Jeg tror ikke, at den ærede Minister agter at give saadanne Penge ud, naar han ikke kan faae en Bevilling dertil paa Finantsloven. Det ligger vist i Sagens Natur. Vi have tildels den samme Bestemmelse i den ældre Lovgivning; men den er ikke bleven anvendt, og der er derfor aldrig søgt Bevilling dertil, saavidt mig bekjendt; jeg tager neppe fejl heri. Det stiller sig imidlertid saaledes, at dette Attentat paa Bevillingsmyndigheder i Virkeligheden ikke har været tilfaldet, idet der i de ledsagende Bemærkninger, som findes forelagte her, findes Side 123 med Hensyn til denne Bestemmelse følgende Ord: „En Forudsætning for Paragrafens Gjennemførelse vil det jo være, at der ved de aarlige Finantslove stilles et passende Beløb til Indenrigsministeriets Raadighed i det omhandlede Døme.“ Jeg antager dog, at det ærede Medlem vil være tilfreds med, at det staar saaledes i Kommissionens Motiver, og at Indenrigsministeriet ved i det Hele at henholde sig til disse altsaa har vedkjendt sig, at Forudsætningen for Paragrafens Gjennemførelse er, at der gives Bevilling paa Finantsloven. Jeg tror dog ikke, at man pleier at optage noget Saadant i selve Loven. Imidlertid derom kan der jo være forskjellige Meninger. Endnu een Bestemmelse, som det ærede Medlem var inde paa, vil jeg tillade mig at ytre et Par Ord

om. Han vilde nemlig, skjøndt han fandt, at Loven var for stor, have Mere ind i den, navnlig Bestemmelser om Brønde, Kilder o. desl., hvilke han mente saanedes i samme. Jeg tror, at det ærede Medlem ogsaa der er i Bildfarelse, og at, naar man vil gjennemlæse § 1, er hans Antæ imødegaaet. § 1 lyder nemlig: „Nærværende Lov angaar samtlige Vandløb, baade de naturlige og dem, der i det Hele eller for endel ere frembragte ved Kunst, forsaavidt deres Tilstedeværelse og Vedligeholdelse vedkommer Flere eller Andre end en enkelt Jordbruger.“ Altsaa, saasnart en Kilde eller en Brønd eller et Vandløb eller Nogetsomhelst, hvori der løber Vand, vedkommer flere end en enkelt Jordbruger, falder det ind under Lovens Bestemmelse. De Vandløb, der ikke falde ind under Lovens Bestemmelse, ere de, der ligge paa en enkelt Mands Grund og, forsaavidt de ere flydende, have deres Udspring og deres Udlob i Havet paa samme Mands Grund, saa at Andre ikke have Interesse deraf; fører der f. Ex. en Vei derover, kan den enkelte Mand ikke udelukkende raade over den. Forholdet bliver altsaa ligesom privatretligt; det bliver Spørgsmaalet, om den enkelte Person har en Ret, der kan bestrides af Andre, og i saa Fald bør man rettest henvende sig til en Sagfører, helst en Sagfører, der interesserer sig for saadanne Forhold, og eventuelt til Domstolene. Altsaa tror jeg, at det Exempel ikke er heldigt. Loven omhandler Alt, hvad der kan gaa ud over enkelt Mands Ret, og alt Saadant kan undergives Tilsyn og behandles efter Loven, altsaa ved private Vandløb af Vandsynsmændene. Det ærede Medlem, som sidder ved Siden af mig (Sagd), syntes ikke om, at et Udtørringsløb, som er gravet for privat eller for et Interessentfællesskabs Regning, kan komme ind under Lovens Bestemmelse. Jeg skal sige, at jeg ikke tror, at det kan undgaaes. Det behøver selvfølgelig ikke at komme ind derunder, og lad os se, naar det vil komme ind derunder. Det vil komme ind derunder, naar der opstaar Uenighed mellem de paagjældende Interessenter, det vil da gaa, saaledes som i Spørgsmaalet om private Veie, hvor Flere ere uenige, at de kunne paakalde Autoriteternes Medhjælp for at faae Forholdet ordnet. Det ærede Medlem talte ogsaa Noget om Landvæsenkommissioner, og jeg kan i Et og Andet være enig med ham, navnlig i det mindre Helbige i Forholdet til Amtsraadet. Jeg har haft Leilighed til andektedes at udtale mig derom, og jeg skal ikke her forbyde mig i Spørgsmaalet; jeg skal kun sige, at jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem i Alt, hvad han sagde; men det forlanger han vel heller ikke. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgtreds (H. Steffensen) var atter idag inde paa Spørgsmaalet om Eieendomsretten. De Udtryk, det ærede Medlem brugte forleden Dag, foreligge nu trykte og lyde saaledes: „Jeg skal tilføie, at jeg forstaar det saaledes,